

Advențiștii de ziua a șaptea

O analiză critică a acestei comunități de credință

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Remarca redacției

Dacă spunem ceva despre o anumită comunitate de credință, atunci totdeauna ne vine puțin greu. Noi trebuie să comentăm anumite practici doctrinare pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Și din cauza lungimii articolului trebuie să ne limităm la acele puncte care după aprecierea noastră nu sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta ar putea fi înțeleasă de unii, ca și cum noi am vrea să judecăm fără inimă pe oamenii acestei comunități de credință. Însă nicidecum aceasta nu este intenția noastră. Și noi suntem în comunități de credință cu greșeli și nu ajung la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu. Drept urmare expunerile noastre niciodată nu se îndreaptă împotriva anumitor persoane, ci întotdeauna împotriva unei anumite învățături. Probabil în astfel de comunități de credință (ca la adventiști) este mai multă dăruire decât la creștinii din alte comunități de credință, care sunt convingși despre ei înșiși că din punctul de vedere al Sfintei Scripturi au ales un drum fidel Bibliei. De aceea dorim să rugăm pe fiecare cititor, în mod deosebit pe cei dintre adventiștii de ziua a șaptea (AZS), să verifice gândurile noastre numai pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este valabil desigur pentru oricare alt cititor.

În cele ce urmează din motive de simplificare comunitatea adventiștilor de ziua a șaptea va fi notată prescurtat „AZS”.

Introducere

Chiar dacă adventiștii în mod îmbucurător ocupă o poziție potrivit Scripturii în multe adevăruri fundamentale – ca de exemplu întrebări legate de Dumnezeirea Domnului, învierea lui Hristos, nașterea din nou a credinciosului și inspirația Sfintei Scripturi -, totuși după aprecierea noastră în întrebările fundamentale sunt abateri mari de la învățătura sănătoasă a Sfintei Scripturi. Cum am spus, ar fi un catalog întreg, pe care l-am putea numi, unde noi am găsit concordanțe mari. Suntem convingși că în această comunitate de credință se găsesc creștini născuți din nou și vedem la ei o diferență esențială față de martorii lui Iehova și mormoni.

În locul acesta vrem să ne gândim că sunt și multe nuanțe – ca și în oricare altă grupare – și nu fiecare aspect este valabil la fiecare comunitate de credință locală a AZS. La aceasta se adaugă, că noi cu siguranță vom studia anumite aspecte doctrinare și vom arăta consecințele lor fără să dovedim explicit că AZS spun aceasta într-un anumit loc. Totuși noi dorim să arătăm aceste lucruri, pentru a aduce în lumină pericolele anumitor învățături.

Fundalul istoric

Adventiștii descind dintr-o mișcare care a luat ființă prin pastorul baptist William Miller. Miller a vestit pentru prima dată în anul 1831 venirea apropiată a lui Hristos. Până în anul 1839 multe biserici protestante s-au alipit la această mișcare, așa că această mișcare a crescut repede la 100.000 de persoane cu aproximativ 1500-2000 de conducători spirituali.

Așa-numiții mileriști așteptau venirea Domnului în ziua de 22 octombrie 1844 [cu toate că Miller însuși a calculat inițial data de 21 martie 1843 și până la 21 martie 1844. Dar când Domnul nu a venit, mileriști au luat apoi părerea întemeietorului propriu-zis al AZS, Samuel S.

Snow, care a calculat ziua de 22 octombrie 1844.]. Faptul că Domnul nu a venit la data respectivă a condus la prăbușirea completă a acestei mișcări.

Din această prăbușire, care în istorie a pătruns sub denumirea de „marea decepție”, s-au format apoi AZS, la care printre altele o grupă de aproximativ două sute de credincioși din prăbușirea mileriştilor țineau cu tărie la revenirea în curând a lui Hristos, dar nu au vrut să mai fixeze o anumită dată. Abia în 1845 a fost introdus sabbatul ca zi de odihnă de către Joseph Bates. În 1860 au luat „oficial” numele de „advențiști de ziua a șaptea”.

De la început așa-numita „mesageră a lui Dumnezeu” (așa cum este numită de adventiști) Ellen G. White (1827-1915) a jucat un rol decisiv în această mișcare. Ea credea că printr-o viziune a aflat de la Dumnezeu, că mișcarea mileristă era de la Dumnezeu și că Domnul a venit cu adevărat la 22 octombrie 1844 – numai, așa cum gândea ea, nevăzut. A venit învățătura despre „curățirea Locului Preasfânt”, ceea ce însemna că Hristos a preluat conducerea la 22 octombrie 1844 și prin aceasta a început să curețe Locul Preasfânt. Această curățire este după părerea ei o cercetare judecătorească mare a tuturor celor care au murit până atunci. Când aceasta se va încheia, Hristos ar veni în glorie pe pământ. Când însă va avea loc aceasta este nesigur și nu s-ar putea calcula din Biblie. După ce porunca de sabbat a fost deja „instalată”, E. G. White a primit și în privința aceasta o viziune, care confirma corectitudinea împlinirii acestei porunci.

Astăzi această mișcare are pe plan mondial aproximativ 13 milioane de membrii cu tendința crescând [în 1995 erau aproximativ 8,2 milioane]. În Germania dimpotrivă această mișcare nu este așa de răspândită din punct de vedere numeric, ea numără aici aproximativ 40.000 de membrii botezați.

Este gruparea AZS o sectă?

Ca să răspundem la întrebarea, dacă gruparea AZS este o sectă, trebuie mai întâi să se definească precis ce se înțelege prin noțiunea „sectă”. În alt loc cititorul poate citi ce înțelegem noi prin noțiunea sectă – articolul „Ce este o sectă?”¹

Spus pe scurt, prin sectă noi înțelegem acele grupări și curente, care ori își revendică pentru sine dreptul să fie „singura grupă care mântuiește”, sau accentuează exagerat o anumită învățătură a Scripturii (sau învățătură aparentă [!] a Scripturii). În acest pericol stă principial orice grupare creștină. Aceasta se face remarcabil prin aceea, că se practică părtășia numai cu credincioșii care în toate întrebările legate de această concepție doctrinară specifică gândesc în același fel. Și aceste grupe trebuie să accepte reproșul că sunt o „sectă” sau cel puțin au tendințe sectante. Pentru aceste pericole ar trebui ca fiecare creștin să aibă ochii deschiși, ca să nu devină „orb profesional”. Spunem aceasta, ca să fi autocritic și față de propria grupă. Este de exemplu o veste foarte îmbucurătoare să auzi despre răpirea credincioșilor înainte de necaz. Oricât de bună și corectă este această învățătură, ea însă nu trebuie să ocupe o așa importanță, că se refuză părtășia credincioșilor care gândesc puțin altfel despre această temă. Prin aceasta un adventist poate recunoaște că nu ne preocupă să scriem ceva „împotriva” AZS, ci că ne preocupă din inimă să revenim pe terenul Sfintei Scripturi și să ne întâlnim acolo. Ceea ce are nevoie creștinătatea (inclusiv noi) este o

reformare personală în inima fiecărui credincios: înapoi numai la Scriptură!

AZS într-adevăr nu au pretenția că sunt „singura grupare care mântuiește” (în orice caz nu se spune categoric aceasta); dar cu toate acestea învățătura lor arată clar în această direcție – cu regret aici nu putem intra mai mult în detalii. Dar prin accentuarea exagerată a unei anumite învățături, și pe lângă aceasta o învățătură specifică, care nici măcar nu rezultă din Sfânta Scriptură, această mișcare trebuie încadrată în categoria „sectă”. Ne este teamă să clasificăm învățătura AZS ca învățătură fundamental falsă, deoarece AZS în exterior țin cu tărie la adevărurile fundamentale ale Scripturii, însă o cercetare amănunțită arată că fundamentul este zguduit, ceea ce se poate citi în cartea lui A. A. Hoekema „Der siebenten Tag”. Dacă anumite învățături sunt gândite consecvent până la sfârșit, atunci trebuie ici și acolo să vorbim despre rătăcirii fundamentale – vezi în continuare.

Unele învățături ale AZS

Vrem să încercăm să arătăm, pentru ce noi credem că AZS în orice caz trebuie să audă, că ei au cusurul de învățătură „străină” sau „falsă”, și unde drept consecință trebuie vorbit despre învățătură fundamentală greșită. Ne concentrăm în principal asupra următoarelor puncte:

- a. Presupusa mesageră a lui Dumnezeu Ellen G. White și darul prorociei
- b. Învățătură falsă cu privire la Lege
- c. Învățătură falsă și înainte de toate lucrurile accentuarea exagerată a învățăturii despre sabbat
- d. Stilul de viață creștin
- e. Învățătură falsă cu privire la nemurirea sufletului
- f. Alte învățături false ale AZS cu consecințe vaste
- g. Revenirea lui Hristos
- h. Împărăția de o mie de ani

a) Mesagera lui Dumnezeu Ellen G. White (1827-1915)

În privința aceasta nu vrem să spunem multe cuvinte. Așa cum s-a amintit mai înainte, această femeie a contribuit esențial la înființarea acestei mișcări, însă ea a fost dintotdeauna încadrată contrar chiar și de proprii ei oameni și are parte de puțină considerație pe propriile pagini de internet. Bineînțeles – și aceasta trebuie amintit – această „mesageră a lui Dumnezeu” își găsește locul în cele 28 puncte de credință (vezi www.adventisten.de) și învățăturile principale ale AZS sunt mereu justificate cu viziunile lui E. G. White. Așa de exemplu se spune acolo:

Darul prorociei

Unul din darurile Duhului Sfânt este prorocia. Acest dar este o caracteristică a bisericii celorlalți și s-a dovedit în slujba lui Ellen G. White. Scrierile acestei mesagere a Domnului sunt glas autorizat al adevărului, cu acțiune continuă și dau bisericii mângâiere, cârmuire, învățătură și mustrare. De asemenea ele scot clar în evidență că Biblia este etalonul cu care trebuie verificate toate învățăturile și experiențele. (Ioel 2.28,29; Faptele apostolilor 2.14-21; Evrei 1.1-3; Apocalipsa 12.17; 19.19) –

(<http://www.adventists.eu/de/unsere-glaube/17-20/>).

Chiar dacă așa-numita mesageră a lui Dumnezeu E. G. White și viziunile ei nu sunt puse pe aceeași treaptă cu Biblia, totuși ești expus aici clar șenalului navigabil al părerilor omenești și prin aceasta se deschide ușa pentru tot felul de ademeniri spirituale. Multe secte au comună această însușire: ele se bazează și se sprijină pe personalități omenești. Mormonii au o altă carte alături de Biblie; noii-apostolici au așa numiții „apostoli de bază”, al căror cuvânt este cu autoritate; Biserica catolică are pe papa; adventiști au alături de Biblie pe Ellen G. White [se vorbește parțial chiar de texte inspirate și de duhul profetic], chiar dacă ea, așa cum am spus, între AZS nu ocupă poziția de valoare ca de exemplu cartea mormonilor la mormoni, papa în Biserica catolică sau apostolii de bază în biserica nou-apostolică.

Un frate a scris următoarele cu privire la acest punct de credință:

Darul prorociei: Darul apostolilor și profeților nu mai este astăzi, căci Cuvântul lui Dumnezeu conform cu epistola către Coloseni 1.25 și Apocalipsa 22.18,19 este complet. Căci darul profeților era să dea mai departe descoperirile (1 Corinteni 14.30), care atunci încă nu erau cunoscute. Însă acum Cuvântul lui Dumnezeu este complet încheiat – de aceea aceste descoperiri nu mai există. Să presupunem în sens „pozitiv” că este vorba de slujba profeției. Însă atunci surprinde că la adventiștii de ziua a șaptea este numită o singură persoană, așa-numita profetesă Ellen G. White. Potrivit cu 1 Corinteni 11 este neîndoielnic că femeile au voie să practice slujba profeției. Dar la fel de neîndoielnic este potrivit cu 1 Corinteni 14 și 1 Timotei 2 că această slujbă nu are voie să fie făcută în străngerile laolaltă ca Adunare (Biserică, comunitate) și că o femeie nu are voie să dea învățătură, ci „să stea în tăcere”. Ea nu are voie să stăpânească peste bărbat. White nu s-a subordonat acestei porunci a Domnului. Ea a întocmit – ca de exemplu despre sabbat – hotărâri doctrinare vaste și le-a expus chiar în formă scrisă. Până astăzi adventiștii de ziua a șaptea trebuie să se ghideze după acestea – aceasta este dovada că White a dat învățătură. În punctul de credință propriu-zis este vorba de „cârmuire și dare de învățătură”. „Scrierile ei scot clar în evidență că Biblia este etalonul cu care trebuie verificate toate învățăturile și experiențele” – aceasta nu este nimic altceva decât învățătură autoritară.

Alte informații despre Ellen G. White se găsesc rezumate la următoarea adresă de internet: http://www.bautz.de/bbkl/w/white_e_g.shtml.

b) Învățătură falsă cu privire la Lege

În punctele de credință ale AZS se spune:

Legea

Principiile Legii lui Dumnezeu sunt rezumate în cele zece porunci și sunt prezentate exemplar în viața lui Isus Hristos. În porunci se exprimă dragostea lui Dumnezeu, voia Sa și planurile Sale pentru viața omului – pentru comportarea lui și pentru relațiile interumane. Cele zece porunci sunt obligatorii pentru oamenii tuturor timpurilor, sunt baza pentru legământul lui Dumnezeu cu poporul Său și etalonul în judecata lui

Dumnezeu. Prin acțiunea Duhului Sfânt ele dau pe față păcatul și trezesc dorința după un mântuitor. Răscumpărarea are loc exclusiv prin har, nu prin fapte; rodul ei este însă ascultarea față de porunci. Ascultarea contribuie la dezvoltarea unui caracter creștin și dă pace launtrică. Această ascultare arată dragostea noastră pentru Domnul și responsabilitatea noastră față de semenii noștri. În ascultarea credinței se arată puterea lui Hristos de a schimba viața unui om, și în felul acesta confirmă mărturia creștină (Exodul 20.1-17; Matei 5.17; Deuteronom 28.1-14; Psalmul 19.7-11; Ioan 14.15; Romani 8.1-4; Matei 22.36-40; Efeseni 2.8).

AZS fac Legea de pe Sinai regula de viață a fiecărui om, fie el credincios sau necredincios.

Mulți adventiști argumentează, că nici un creștin nu ar ajunge la gândul să anuleze porunca „Să nu ucizi” sau vreo altă poruncă, și de aceea nu trebuie făcut aceasta nici cu porunca a patra despre sabbat. Desigur nici un creștin născut din nou nu va ajunge la gândul să ucidă sau să comită adulter, cu justificarea că în cele din urmă noi nu am mai fi sub Lege. Și totuși noi gândim că Domnul Isus a venit ca să împlinească Legea și s-o rupă odată pentru totdeauna cu Legea. Căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit (Evrei 7.19). Legea în sine era desigur sfântă, dreaptă și bună (Romani 7.12). Dar ea nu a putut ajuta omului, ea putea numai să-i dovedească păcătoșenia lui, și ea face încă aceasta într-un anumit sens cu cel necredincios (1 Timotei 1.9). După ce Hristos a murit și noi (ca și creștini credincioși) am murit cu El (Romani 6.8), noi nu mai suntem sub Lege, ci sub domnia Domnului nostru, și noi nu mai suntem robi (Romani 8.15), ci fii. Legea există în continuare, însă noi suntem morți – prin trupul lui Hristos am fost omorâți față de Lege (Romani 7.4). Și de aceea acum Legea nu mai are nici o aplicare la noi ca credincioși, cu toate că ea are în continuare existența ei, așa cum ne arată foarte clar și Romani 7.1.

Legea a poruncit ceva omului, și omul trebuia să facă ce i s-a poruncit. Acum noi am fost aduși într-o poziție, că suntem fii, și am intrat într-o relație marcată prin dragoste. Dacă iubim pe Domnul Isus, atunci „cerința dreaptă a Legii este împlinită în noi, care umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Duhului” (Romani 8.4). Dacă noi acum nu comitem adulter, atunci noi facem aceasta nu pentru că stă scris în Lege, ci pentru că iubim pe Hristos. Aceasta este la fel și în căsnicia noastră. Soția mea nu mi-a zis niciodată, că eu nu aș avea voie să merg la altă femeie și că eu nu am semnat nici un contract matrimonial în care stă ceva de felul acesta. Și cu toate acestea eu nu merg acum în bordel, pentru că îmi iubesc soția. De asemenea fiii știu, fără să fi primit o poruncă deosebită, ce place sau ce nu place părinților, căci ei sunt fii – copiii mici nu au încă capacitatea de discernământ.

Se argumentează din partea AZS că în fond numai din dragoste pentru Domnul Isus trebuie ținute poruncile. Căci de fapt stă scris: „Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește.” Din păcate se pornește prea repede de la premisa că aici se spune: „Cine ține *cele zece porunci*, acela este cel care Mă iubește.” Însă aceasta nu stă scris aici. Mulți nu vor să vadă aceasta. Se argumentează în continuare, că nu ar putea să se tăgăduiască că sabbatul nu ar fi o poruncă a Domnului. Desigur nu se poate tăgădui aceasta, dar de asemenea nu se poate tăgădui că este o poruncă a Domnului să te lași ca bărbat circumcis. Problema este că în primul rând nu se diferențiază că sunt porunci nou-testamentale ale Domnului, care nu au nimic a face cu Legea, și în al doilea rând că Legea nu are nici un efect asupra celor

morți – așa cum sunt creștinii credincioși.

Și Galateni 2.19 spune că noi am murit față de Lege (nu numai față de cele zece porunci). Legea există desigur și arată fiecărui om starea lui pierdută fără speranță după natură (1 Timotei 1.9), dar noi (creștinii, care au fost născuți din nou) nu mai sunt acolo, noi suntem – în ceea ce privește Legea – morți. Însă noi nu numai am murit cu Hristos față de Lege, ci potrivit cu Galateni 2.19 prin Lege am murit față de Lege. Legea este confirmată prin aceea că cei care încalcă Legea sunt pedepsiți cu moartea. Numai dacă noi împlinim Legea în toată dimensiunea ei, ea ne promite viața. Dar pentru că Legea nu a putut fi împlinită (cu excepția lui Hristos), noi prin Lege am murit față de Lege. Aceasta este și problema foarte gravă a acelor care astăzi vor să se pună sub Lege. Și aceasta este valabil indiferent dacă ei o fac pentru ca prin aceasta să devină mântuiți, sau o iau pentru ei ca regulă de viață. Indiferent cum, Legea îi va dovedi vinovați, și Legea are numai o consecință pentru vină: pedeapsa cu moartea.

Iubite cititor, care ești de părerea: eu vreau Legea numai ca regulă pentru viața mea, te rog gândește bine. Duhul Sfânt te întreabă la fel cum îi întreabă pe credincioșii din Galatia în Galateni 3.2: ai primit tu Duhul prin faptele Legii sau pe baza credinței? Ești tu așa de nepriceput? După ce ai început în Duhul, vrei acum să sfârșești în carne?

Excurs: Legea nu mai este regula de viață a unui creștin

- **Galateni 2.19:** Pentru că eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.
- **Galateni 3.13:** Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn”).
- **Galateni 3.23:** Dar, mai înainte de a veni credința, eram păziți sub Lege, închiși pentru credința care urma să fie descoperită.
- **Galateni 4.5:** ... ca să-i răscumpere pe cei de sub Lege, ca să primim înfierea.
- **Galateni 5.18:** Dar, dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.
- **Galateni 5.14:** Pentru că întreaga Lege este împlinită într-un singur cuvânt, în acesta: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși!”

Pavel spune acelor, care se așează sub Lege:

- **Galateni 5.3:** Și mărturisesc din nou oricărui om circumcis [și noi adăugăm: care dorește să țină sabatul] că este dator să împlinească toată Legea.

Încă un indiciu pentru aceia care învață că în epistola către Galateni este vorba numai de așa-numita Lege ceremonială: Galateni 5.14 numește rezumatul celei de-a doua jumătăți a celor zece porunci. Aici este vorba tocmai de legea morală și nu de legea ceremonială.

Acest punct – doctrina AZS cu privire la Lege – ne pare să fie un punct decisiv foarte important în toată învățătura adventiștilor. Într-adevăr nu se merge atât de departe, să se spună că trebuie să ții Legea pentru ca să fii mântuit, și se recunoaște că noi am murit față de Lege, dar pe sub mână se introduce totuși din nou Legea în creștinism, în timp ce cuvintelor Lege și poruncă li se dă înțelesuri după bunul plac și chiar contradictorii. (Printre adventiști sunt și nuanțări, care învață că te pierzi, dacă timp îndelungat nu ții sabatul.)

Când Petru a adus această învățătură galatenilor și voia să ducă pe credincioși din nou sub Lege, Pavel i s-a împotrivit în față, și de trei ori a atenționat pe credincioșii din Galatia, că oricine ar aduce o altă Evanghelie (decât aceea a harului) „este blestemat” (Galateni 1.8,9; 3.10). Prin aceasta nicidecum nu spunem, că AZS aduc o astfel de Evanghelie, dar așa cum am amintit mai înainte, noi credem că AZS cu doctrina lor despre Lege cel puțin sunt în apropierea doctrinei fundamentale false, căci într-un fel sau altul ea nu este Evanghelia curată. Ea este o Evanghelie cu gust de Lege.

Desigur acestei argumentări îi urmează reproșul, că nu se ține seama de Matei 5.17-19, unde se spune că Hristos nu a venit să desființeze Legea, ci s-o *împlinească*, și că nici o iotă sau o liniuță din Lege nu va trece, până nu va trece cerul și pământul. În privința aceasta însă nu se ține seama, cui a adresat Hristos aceste cuvinte (și anume iudeilor), și de asemenea nu se vede că nimeni nu a afirmat vreodată că acum Legea nu ar mai fi valabilă sau că ar trebui privită ca trecută. Legea are desigur importanță atât în viitor în Împărăția de o mie de ani (Ezechiel 40-48), cât și acum. De asemenea din principiu Legea este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7.12). În 1 Timotei 1.8-10 se spune: „Știm dar că Legea este bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit Legii, știind aceasta, că Legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei fără sfințenie și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă, pentru criminali, pentru curvari, pentru homosexuali, pentru răpitori de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb ...”

Așa cum s-a amintit detaliat mai sus, Legea își are pe deplin valabilitatea și în continuare, dar nu pentru credincioși, căci ei au murit cu Hristos față de Lege. Să presupunem că un tren circulă de la A la B. Dacă eu stau în tren, are pentru mine o însemnătate mare. Curând voi fi în B. Dar dacă nu stau în tren, cu toate acestea trenul va circula (deci nu s-a desființat), dar fără mine ... la fel trenul Legii circulă fără mine ... însă prin aceasta el nu este desființat!

c) Accentuarea exagerată a învățaturii despre sabat

Și cu privire la punctul acesta nu vrem să intrăm în detalii, deoarece în alte locuri ne-am ocupat detaliat cu această problematică. Aici Link-ul articolelor respective:

http://www.mesagerul-crestin.net/div_teme/HTM/Sabatul_si_ziua_Domnului_Duminica.htm

http://www.mesagerul-crestin.net/div_teme/HTM/Ar_trebuie_crestinii_sa_tina_sabatul.htm

În locul acesta vrem să punem unele întrebări pentru verificare de sine:

- De ce la primii creștini sabbatul nu a jucat nici un rol, după cât se pare?
- De ce Pavel într-adevăr a vestit Evanghelia în sinagogi în ziua de sabbat (Faptele apostolilor 17.2), însă a așteptat până în „întâia zi a săptămânii”, ca împreună cu frații și surorile de credință să frângă pâinea și să vestească Cuvântul (Faptele apostolilor 20)?
- De ce Pavel a cerut credincioșilor din Corint să facă o colectă în ziua întâi a săptămânii (1 Corinteni 16.2)?
- De ce se pare că Domnul Isus a acordat o valoare așa de mică sabbatului? (El era neobosit activ în ziua de sabbat – însă noi credem, că Domnul niciodată nu a încălcat sabbatul în sensul adevărat al cuvântului! Conform cu Romani 7 Legea are autoritate asupra cuiva până la moarte. Moartea lui Hristos era sfârșitul Legii, motiv pentru care se spune: „Căci Hristos este sfârșitul Legii, spre dreptate, pentru oricine crede.”)
- De ce Pavel scrie despre posibilitatea de a considera „*toate zilele la fel*” (Romani 14.5)? Dacă sabbatul ar fi avut cu adevărat o importanță, nu ar fi fost această afirmație foarte neglijentă?
- De ce apostolii în conciliul din Ierusalim nu au impus națiunilor sabbatul? În fond națiunile nu cunoșteau nimic despre o astfel de poruncă (Faptele apostolilor 15), și acolo erau farisei, care învățau că Legea trebuie ținută (Faptele apostolilor 15.5).
- De ce Domnul după învierea Sa a venit la ucenicii Săi în ziua întâia a săptămânii și a stat în mijlocul lor și după opt zile a revenit din nou în întâia zi a săptămânii în mijlocul lor (Ioan 20.19,26)? (Această problemă continuă să existe chiar dacă se pornește de la ideea că ziua întâia a săptămânii după cronologia iudaică începe deja sâmbătă seara la ora 18 [după cronologia noastră] – vezi legătura între Ioan 20.1 și 20.19!)

Problema la AZS este că ei au făcut din porunca de sabbat o învățătură specială, care are o așa valoare, că ea își găsește înfrângerea deja prin numele ei. Totdeauna a fost o pagubă în creștinătate, când o învățătură a fost înălțată mai presus de alta (fie că este vorba de botez, de Masa Domnului sau de sabbat).

Și în Roma erau iudei deveniți credincioși, care desigur nu ușor s-au putut despărți de porunca de sabbat, dar la fel erau și păgâni fericiți, care nu înțelegeau multe despre sabbat. Și astfel Pavel dă un sfat foarte înțelept:

- **Romani 14.5:** Unul consideră o zi mai presus decât alta; altul consideră fiecare zi la fel. Fiecare să fie deplin convins în mintea lui. Cine ține o zi, pentru Domnul o ține.

Chiar dacă noi n-am cere nimănui să țină sabbatul conform poruncii a patra, totuși noi nu am disprețui pe nimeni care își permite o zi de odihnă în timpul săptămânii, chiar și atunci când el dorește din toată inima să fie sabbatul. Dar cine merge mai departe și *impune* credincioșilor să țină sabbatul, în mod clar acela merge mai departe decât Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să accepte reproșul că el nu vestește o Evanghelie curată (vezi Galateni 1.8,9; 3.10). Ia seama totodată, că Pavel vorbește în Romani 14 despre „slabi”, care gândesc că trebuie să țină anumite zile conform Legii. În afară de aceasta el spune în Galateni 4.10,11: „Voi respectați zile și luni și timpuri și ani! Mă tem pentru voi, ca nu cumva să mă fi ostenit în zadar pentru voi.”

Dacă și Pavel „conform obiceiului” a mers la sinagogă în ziua de sabbat – când ar fi putut el altfel să vestească mai bine Evanghelia concetățenilor lui iudei? -, totuși el era complet liber de ținerea poruncii sabbatului. Domnul a dat ucenicilor misiunea să vestească Evanghelia începând din Ierusalim. Pentru aceasta era necesar să se ajungă la iudei acolo unde se puteau găsi, și aceasta era tocmai în sinagogă. Unele traduceri ale Bibliei par să sprijine gândul, că ucenicii ar fi ținut acolo realmente un „serviciu divin”, dar aceasta este total greșit și arată pericolul unei așa numite traduceri „moderne” a Bibliei. Ei au vestit acolo Evanghelia – vezi Faptele apostolilor 17.2,3.

Sectarismul este o chestiune rea. Pavel îi scrie lui Tit, că el ar trebui să se țină departe de omul sectar. Aceștia erau oameni care amenințau cu o învățătură specială să despartă pe sfinți (Tit 3.10,11).

d) Stilul de viață creștin

În punctul de credință 21 se spune:

Pe lângă mișcarea corporală suficientă și odihnă dorim să ne păstrăm pe cât posibil de sănătoși și să ne reținem de la mâncăruri, care în Sfânta Scriptură sunt denumite ca necurate.

Sunt interzise mâncăruri, care în Vechiul Testament au fost denumite ca necurate (de exemplu carnea de porc). Petru a trebuit să învețe altceva în Faptele apostolilor 10; aceasta este subliniat clar încă o dată în Faptele apostolilor 15 (Faptele apostolilor 15.20). Și 1 Timotei 4.1-3 are o sentință foarte tăietoare pentru oamenii care „poruncind abținerea de la mâncăruri, pe care Dumnezeu le-a creat spre a fi primite cu mulțumire de cei credincioși și care cunosc adevărul. Pentru că orice creatură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de aruncat, fiind primit cu mulțumire, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.” (1 Timotei 4.4,5).

e) Învățătură falsă cu privire la nemurirea sufletului

AZS învață că sufletul omului nu este nemuritor și că pedeapsa veșnică a iadului, despre care relatează Biblia, nu ar fi cu adevărat veșnică.

Chiar dacă la întrebarea referitoare la condamnarea veșnică, care după adventiști nu durează

veșnic, nu putem intra în detalii aici, vom încerca totuși pe scurt să arătăm dimensiunea acestei învățături false și argumentele principale împotriva acestei învățături.

Se argumentează că o condamnare veșnică sau nemuirea tuturor oamenilor ar fi în contradicție cu natura lui Dumnezeu, care este dragoste. Dumnezeu ar fi prezentat chiar ca mincinos, căci El Însuși a spus în Geneza 2.17: „Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, pentru că, în ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit.” Se argumentează că viața veșnică este posibilă numai prin Domnul Isus. În afară de aceasta în 1 Timotei 6.14-16 se spune despre Dumnezeu, că numai El singurul are nemuirea. Pe lângă aceasta cuvântul „veșnic” nu înseamnă „veșnic”, ci ar putea fi înțeles și așa, că cuvântul „veșnic” are o limitare.

Se poate deci din locurile biblice citate deduce cu adevărat, că nu este o „condamnare veșnică” și că numai oamenii credincioși primesc nemuirea, așa cum afirmă 1 Corinteni 15.51-53?

1 Corinteni 15.51-53: Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemuire.

Ce înseamnă deci locul acesta? Apostolul Pavel constată că noi nu toți vom adormi, dar toți vom fi transformați. Aceasta înseamnă, că transformarea la cei morți se caracterizează prin aceea că ei vor îmbrăca neputrezirea. Transformarea acelor care vor fi în viață la venirea Domnului înseamnă că ei vor îmbrăca nemuirea (ei nu vor muri, ca mulți credincioși înaintea lor!). Aceasta înseamnă, că ei nu vor mai trebui să moară de moartea naturală, ci prin această transformare vor merge direct la Domnul. Oamenii fără Dumnezeu din timpul acela vor muri încă, așa cum este descris în Geneza 2.17. Dar și ei vor fi treziți la viață, și anume „în ziua de apoi” (Apocalipsa 20.11-15). Deci noi, ca să venim împotriva argumentului adus prin Geneza 2.17, nu facem pe Dumnezeu mincinos. Fiecare necredincios va trebui să moară o dată. Și oricine merge în veșnicie fără Hristos, va fi adus la viață în ziua judecării (Apocalipsa 20.11,12), ca să răspundă înaintea marelui tron alb. Mai înainte citim că profetul fals și diavolul vor fi deja chinuți în iazul de foc și pucioasă din „veșnicie în veșnicie”. După aceea urmează ședința de judecată la tronul mare și alb (Apocalipsa 20.11,12), care se termină cu aceea că și necredincioșii vor fi aruncați în iazul de foc. Acolo îi va aștepta aceeași judecată ca a diavolului și a profetului fals.

De fapt iazul de foc a fost rezervat numai diavolului și îngerilor lui, căci în Matei 25.41 se spune: „Atunci va spune și celor de la stânga: «Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui».” Dumnezeu a vrut să salveze pe fiecare om, El a făcut totul pentru aceasta, fiecare putea să vină. Dar – ce gravitate pentru fiecare, care nu a venit la Hristos – nu fiecare a venit. În zilele acelea vor fi mulți, care nu au primit oferta marelui tron alb și nu au răspuns dragostei lui Dumnezeu. Desigur acest „a fi” în iazul de foc – în îndepărtarea veșnică de la Dumnezeu – nu poate fi comparat cu „viața veșnică”, pe care realmente numai Hristos o poate da. Dar „viața veșnică” nu se înțelege în primul rând cantitativ, ci calitativ. Viața în îndepărtare veșnică de la Dumnezeu este mai mult o „existență

veșnică” decât „viață veșnică”. Hristos este viața veșnică, conform cu 1 Ioan 5.20, și aceasta arată calitatea acestei vieți.

În continuare și locurile următoare din Biblie vorbesc despre condamnarea veșnică:

Marcu 9.47,48: Și dacă ochiul tău te face să te poticnești, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu cu un singur ochi, decât, având doi ochi, să fii aruncat în gheena focului, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

Matei 18.8: Și, dacă mâna ta sau piciorul tău te fac să te poticnești, taie-le și aruncă-le de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având două mâini sau două picioare, să fii aruncat în focul etern.

Matei 25.41: „Atunci va spune și celor de la stânga: «Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui».”

Rămâne enigmatic cum se vrea Marcu 9.48 adus în concordanță cu o pedeapsă limitată în iad. La Matei 18.8 și Matei 25.41 se argumentează că cuvântul „veșnic” nu ar însemna „veșnic”, ci ar reda o limitare. Dar dacă este vorba de texte biblice în care este vorba de viața veșnică, se dorește cu plăcere să se presupună că înseamnă cu adevărat „veșnic” – de ce atunci la cuvântul „veșnic” în legătură cu pedeapsa veșnică în iad se face excepție? Nu este aceasta foarte samavolnic, și nu corespunde aceasta mai mult sentimentelor noastre omenești decât originii divine? Ființa lui Dumnezeu este nu numai dragoste, ci și lumină. Așa cum viața veșnică corespunde dragostei mari a lui Dumnezeu, la fel despărțirea veșnică de Dumnezeu corespunde naturii lui Dumnezeu ca lumină, care arată lumina sfințeniei lui Dumnezeu. În treacăt să ne referim la locul din Matei 25.46: „Și aceștia vor merge la pedeapsa eternă, iar cei dreپți la viață eternă”. – Într-o singură frază cuvântul „veșnic” nu poate însemna o dată „limitat” și altă dată „nelimitat”, aceasta ar fi total inconsecvent.

Cu privire la locul din 1 Timotei 6.14-16:

1 Timotei 6.16: ... El [Dumnezeu] care are singur nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea; lui fie onoare și putere eternă! Amin.

Acest loc din Biblie arată, că numai Dumnezeu singur are nemurirea locuind în El Înșuși. Aceasta înseamnă de asemenea, că Domnul Isus nu ar fi trebuit să moară, atunci când El a fost pe pământ, deoarece El nu a făcut nici un păcat, nu a cunoscut nici un păcat și în El nu era păcat. Dar El a spus în Ioan 10.18: „Nimeni nu Mi-o ia [viața], ci Eu o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.”

Fiecare om trebuie să moară de moartea naturală, cu excepția cazului că la revenirea lui Hristos el va fi îmbrăcat cu nemurirea, deoarece el va fi găsit ca fiind în Hristos. A muri înseamnă printre altele despărțirea sufletului, duhului și trupului, însă nu are nimic a face cu existența veșnică a sufletului și nici cu faptul că morții vor învia odată, ca să apară înaintea

marelui tron alb și apoi să primească judecata pedepsei veșnice în iad.

Vezi în privința aceasta și articolele:

„Este veșnică condamnarea veșnică?” –

http://www.mesagerul-crestin.net/div_teme/HTM/Este_vesnica_condamnarea_vesnica.htm.

și „Condamnarea veșnică” –

http://www.mesagerul-crestin.net/div_teme/HTM/Condamnarea_vesnica.htm.

f) Alte învățături false ale AZS cu consecințe vaste

În locul acesta amintim încă câteva învățături ale AZS, care după părerea noastră au consecințe foarte mari și parțial trebuie descrise ca dezonorabile ale lui Hristos, ceea ce caracterizează pe AZS nu numai ca sectă, ci și ca o comunitate cu rătăcirii fundamentale.

Iertare limitată

Potrivit AZS iertarea păcatelor nu este cu adevărat sigură. Iertarea poate fi anulată la un moment dat în viitor. Acesta este un atac la lucrarea deplin valabilă și terminată a Domnului. În afară de aceasta, siguranța mântuirii la o astfel de învățatură este aproape de neimaginat (cu toate că se mărturisește siguranța mântuirii – vezi punctul de credință 10 www.adventisten.de), deoarece până la urmă nu se știe dacă păcatele unuia au fost sau nu iertate. Prin aceasta AZS trebuie să accepte reproșul că „s-au rătăcit de la adevăr” și „răstoarnă credința unora”.

Nu se ține cu tărie la adevărul că un creștin născut din nou nu se mai poate pierde. Nu se vede deosebirea între unul care mărturisește că este creștin și un credincios adevărat. Deci dacă un creștin aparent născut din nou se abate de la credință și preferă să trăiască în păcat, atunci nu este așa, că acesta pierde viața veșnică, ci se arată numai că el niciodată nu a primit viață din Dumnezeu, ci era un mărturisitor creștin fără viață.

Așa-numita judecată de cercetare

Adevărata natură a judecății de cercetare include, că pentru verdictul referitor la mântuire nu este decisivă legătura cu Hristos, ci faptele făcute pe pământ. De aceea în învățătura adventistă decisivă pentru mântuire în cele din urmă nu este lucrarea lui Hristos ci lucrarea oamenilor.

Această învățatură de asemenea dezonorează pe Hristos. Așa cum s-a amintit mai înainte, AZS clasic va respinge probabil de la sine această afirmație, așa cum respinge de la sine afirmația, că dreptatea se obține prin Lege. Dar dacă iertarea noastră nu este sigură și sabbatul este absolut necesar, aceasta nu înseamnă altceva, decât a pune pe oameni în nesiguranță și ai pune din nou sub Lege, față de care noi am murit – vezi cele expuse mai înainte!

Într-un loc referitor la această judecată de cercetare se spune la Ellen G. White:

Isus nu scuză păcatele dumneavoastră, îndreaptă însă atenția spre căința și credința dumneavoastră și Se roagă pentru dumneavoastră pentru iertare; El ține ridicate mâinile Sale rănite înaintea Tatălui și a îngerilor sfinți și exclamă: „Îi cunosc pe nume, i-am însemnat în mâinile Mele. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh înspăimântat; o inimă înspăimântată și zdrobită Tu nu o vei disprețui, Dumnezeule” (Psalmul 51.19). Și acuzatorului poporului Său El îi explică: „Domnul să te mustre, satan! Da, Domnul să te mustre, El, Cel care a ales Ierusalimul. Nu este acesta un tăciune smuls din foc?” (Zaharia 3.2). Hristos va îmbrăca pe cei fideli Lui cu propria Lui dreptate, pentru ca El să-i poată prezenta Tatălui, „o biserică, care va fi minunată, care nu va avea pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora” (Efeseni 5.27) (Ellen G. White, *Marea luptă* (tradus), pag. 483-484).

Prin aceasta nu este prezentă nici o iertare, prin aceasta noi nu mai putem sta deja astăzi ca drepti înaintea lui Dumnezeu. Iertarea și îndreptățirea sunt împinse în viitor.

În această carte se spune mai departe:

Judecata de cercetare și anularea păcatelor trebuie să fie terminate înainte de revenirea Domnului. Deoarece morții trebuie judecați după cele scrise în cărți, este imposibil ca păcatele oamenilor să poată fi șterse înainte de terminarea judecării, care cercetează lucrarea vieții lor. Apostolul Petru spune clar, că păcatele credincioșilor trebuie șterse, „ca să vină timpuri de înviore de la fața Domnului, când El va trimite pe Acela, care v-a fost predicat mai înainte, Isus Hristos” (Faptele apostolilor 3.20) (Ellen G. White, *Marea luptă* (tradus), pagina 484).

Și se afirmă aceasta, cu toate că tocmai acest verset arată că nu judecata de cercetare va produce mai târziu ștergerea păcatelor, ci pocăința și convertirea astăzi.

Păcatele vor fi puse cândva asupra lui satan

Advențiștii de ziua a șaptea învață că scurt înainte de revenirea lui Hristos păcatele tuturor oamenilor vor fi puse asupra lui satan și că păcatul numai în felul acesta poate fi „nimicit” sau „distrus” din univers.

Și această învățatură diminuează desăvârșirea lui Hristos. Noi salutăm într-adevăr învățătura adventistă, că satan nu este purtătorul păcatelor și că el nu a făcut răscumpărarea din păcate, trebuie însă constat că lui satan i se atribuie un rol neapărat necesar în stărpirea păcatelor din univers. În privința aceasta ei se referă la Levitic 16 și identifică țapul Azazel – care a fost trimis în pustiu – cu satan.

Aceasta ar însemna că animalele de jertfă în toate cazurile se referă la Hristos, însă numai în acest caz nu. Nu se recunoaște frumusețea și însemnătatea care este inclusă în faptul că țapul a fost trimis cu păcatele în pustiu. Hristos a fost acest țap, pe El au fost puse păcatele noastre și vorbind simbolic a fost trimis în singurătatea pustiei. Hristos a trebuit la cruce să

strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46), și în Psalmi se spune; „Am ajuns ca un pelican din pustiu, sunt ca o cucuvea din dărâmături. Veghez și sunt ca o pasăre singuratică pe un acoperiș” (Psalmul 102.6-7).

g) Revenirea lui Hristos

Advenții de ziua a șaptea scriu în punctele credinței lor:

Venirea lui Hristos este speranța fericită a Bisericii și împlinirea minunată a Evangheliei. Mântuitorul va apărea vizibil real și personal. Când va veni El, morții drepti vor învia și împreună cu dreptii în viață vor fi luați glorificați în cer; dar cei nedrepti vor muri. Împlinirea celor mai multe afirmații profetice precum și starea actuală a lumii arată că venirea lui Hristos este aproape. Momentul acestui eveniment nu a fost revelat, de aceea suntem solicitați să fim permanent gata (Tit 2.13; Ioan 14.1-3; Faptele apostolilor 1.9-11; 1 Tesaloniceni 4,16,17; 1 Corinteni 15.15-54; 2 Tesaloniceni 2.8; Matei 24; Marcu 13; Luca 21; 2 Timotei 3.1-5; Ioel 3.9-16; Evrei 9.28).

Din aceasta rezultă că nu se face diferență între răpirea Bisericii și revenirea Domnului în putere și mare glorie. La aceasta se trece cu vederea printre altele, că în 1 Tesaloniceni se spune că noi vom întâmpina pe Domnul în văzduh și că la venirea Sa în putere și glorie mare (vezi de exemplu Matei 24) Domnul Își va așeza picioarele pe Muntele Măslinilor și El va veni apoi conform cu 1 Tesaloniceni 3.13 cu toți sfinții Săi (vezi și Zaharia 14.5).

Cine dorește să se preocupe mai detaliat cu tema răpire îi recomandăm articolele următoare:

http://www.mesagerul-crestin.net/eclesia/HTM/Rapirea_Adunarii.htm

http://www.mesagerul-crestin.net/eclesia/HTM/Rapirea_Adunarii_nevazuta_de_lume.htm

http://www.mesagerul-crestin.net/eclesia/HTM/Venirea_Domnului_pentru_Biserica_si_pentru_lume.htm

http://www.mesagerul-crestin.net/eclesia/HTM/De_ce_eu_cred_ca_rapirea_va_avea_loc_ina_intea_necazului_cel_mare.htm

h) Împărăția de o mie de ani

Și cu privire la tema Împărăției de o mie de ani sunt scrise lucruri ciudate. Și aici se găsește o descriere pe scurt în al 27-lea punct de credință al AZS:

O mie de ani și sfârșitul păcatului

Biblia vorbește despre o mie de ani între prima și a doua înviere (mileniul), în care Hristos cu sfinții Săi domnește în cer. În acest timp se va ține judecata morților păcătoși. Pământul se află într-o stare pustie; nici un om nu trăiește pe el, numai satan și îngerii lui. La sfârșitul celor o mie de ani vine Hristos cu sfinții Săi precum și cetatea sfântă din cer pe pământ. Atunci cei nedrepti vor învia din moarte. Cu satan și îngerii lui vor asedia

cetatea sfântă. Dar foc de la Dumnezeu îi va mistui și va curăța pământul. În felul acesta universul va fi eliberat pentru veșnicie de păcat și de păcătoși (Apocalipsa 20; Zaharia 14.1-4; Maleahi 3.19; Ieremia 4.23-26; 1 Corinteni 6.1-3; 2 Petru 2.4; Ezechiel 28.18; 2 Tesaloniceni 1.7-9; Apocalipsa 19.17,18,21).

Din acest principiu de credință nu rezultă clar cum se ajunge la învățătura că credincioșii vor fi o mie de ani în cer, că se va face judecata morților păcătoși și că pământul va fi într-o stare pustiiată și nici un om nu va locui pe el. Scriptura spune exact contrariul. Atât în Isaia 65 cât și în Ezechiel 40-48 găsim descrierea minunată a Împărăției de o mie de ani, și noi putem mulțumi lui Dumnezeu că atunci El va putea împlini făgăduințele Sale făcute lui Israel. Făgăduințele Lui sunt fără părere de rău, spune Romani 11.29. Și tocmai Apocalipsa 20.7-15 arată clar că judecata morților va avea loc abia după Împărăția de o mie de ani.

În încheiere încă o remarcă generală

În cadrul lucrului nostru redacțional suntem confrunțați cu cele mai diferite curente și secte. Efortul nostru se îndreaptă într-acolo – și aceasta încercăm s-o arătăm în toate răspunsurile noastre – că o dezbaterie serioasă poate avea loc numai pe baza Sfintei Scripturi, deoarece această revelație a lui Dumnezeu poate fi singurul etalon pentru fiecare creștin născut din nou, pentru a nu cădea în ademenirile omenești. Dezbaterile, care nu sunt făcute pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, le respingem principial din aceste motive. Aceasta înseamnă pentru noi, că nu ne putem ocupa cu argumente de felul „Duhul mi-a spus” sau în cazul concret „Mesagera lui Dumnezeu E. G. White a spus însă”.

Adnotare

[1] http://www.mesagerul-crestin.net/div_teme/HTM/Ce_este_o_secta.htm

Tradus de la: [Die Siebenten-Tags-Adventisten \(STA\)](#)

Traducere: Ion Simionescu